

Η Λία Ζώτου, ο Θοδωρής Καραγεωργίου και Το δάκρυ του έρωτα

Τι σας ώθησε να γράψετε αυτό το βιβλίο;

Λ.Ζ. - Θ.Κ.: Βάζοντας τελεία στα Φύλλα του καπνού το μυαλό και των δύο μας συνέχισε πεισματικά να περιφέρεται σε παλιά χωριά, σε δρόμους χωμάτινους, σε παραδοσιακές καλλιέργειες, σε σπίτια φτιαγμένα από πέτρα...

Και τότε, ψάχνοντας απεγνωσμένα να βρούμε το λιμανάκι της ψυχής μας, ήρθε το αμπέλι για να μας δείξει τον δρόμο, να μας κατευθύνει και να μας οδηγήσει πιστά στη νέα μας ιστορία.

Το μεθυστικό πάντρεμα ενός μακρινού παρελθόντος με το σήμερα, μονάχα ευλογία, αγάπη και ατελείωτη ευτυχία μας πρόσφερε. Δίδαγμα ζωής, γεμάτο πεθυμιά και με μια ατμόσφαιρα μυσταγωγική, έχοντας για πυξίδα το κατακόκκινο μπρούσκο κρασί να μας γεμίζει απίστευτες συγκινήσεις, ξεκινήσαμε έναν περίπατο μέσα σε αλλοτινές εξοχές που μεμιάς μας κέρδισε, μας συνεπήρε το μυαλό και την καρδιά...

Και ενώ συλλέγαμε διάφορες πληροφορίες για την καλλιέργεια του αμπελιού και την μετέπειτα επεξεργασία του μούστου, συναντήσαμε τελείως απρόσμενα έναν παλαιάμο οينوπαραγωγό, που με μεγάλη μαεστρία μας ξεδίπλωσε τη πολυετή σοφία του στα θέματα της οινολογίας. Μας μίλησε για τη μακραίωνη τεχνική του, που ήρθε ατόφια από την καρδιά του Πόντου, μας μετέδωσε την αγάπη που έτρεφε για τα «παιδιά» του, όπως αποκαλούσε τον αμπελώνα του και στο τέλος, βγάζοντας ένα κιτρινωμένο μικρό κομμάτι χαρτιού, με βρεγμένα μάτια, μας εξομολογήθηκε πως μέσα εκεί κρύβεται ολόκληρη η πηγή, το μυστικό της ευδαιμονίας του! Ασφαλώς και το περιεχόμενό του δεν μας το αποκάλυψε, όμως ο σπόρος είχε ήδη πέσει και η ιστορία είχε αρχίσει να πλάθει τους πρωταγωνιστές. Κάθε λέξη που γραφόταν μας έδενε όλο και πιο σφιχτά με τους ήρωες. Νιώθαμε την αγωνία και τον πόνο τους, το μίσος και τον έρωτα να κατακλύζει κάθε πτυχή του εαυτού τους.

τους.

Αν θα έπρεπε να το περιγράψετε με μία μόνο λέξη, ποια θα ήταν αυτή;

Λ.Ζ. - Θ.Κ.: Αν θα έπρεπε να διαλέξουμε μονάχα μία λέξη για να περιγράψουμε το «Δάκρυ του Έρωτα», αυτή σίγουρα θα έπρεπε να ήταν: «Μεθυστικό»!

Τι θα συμβουλεύατε εκείνον που επρόκειτο να το διαβάσει;

Λ.Ζ. - Θ.Κ.: Να αφήσει τον εαυτό του ελεύθερο και να παρασυρθεί από τα συναισθήματα των ηρώων που μερικές φορές μοιάζουν με χείμαρρο.

Αν το βιβλίο σας ήταν/γινόταν ένα κανονικό ταξίδι κάπου στον κόσμο, που θα πηγαίναμε και πόσες μέρες θα κρατούσε;

Λ.Ζ. - Θ.Κ.: Θα ήταν ένα ταξίδι όχι μόνο στον χώρο, αλλά και στον χρόνο. Θα ταξιδεύαμε σε εποχές παλιές όπου το ήθος και η λεβεντιά των ανθρώπων ξεπερνούσε κάθε δυσκολία και εμπόδιο. Θα περνούσαμε από τον Πόντο και την Τραπεζούντα, θα φτάναμε στη Δράμα και στη Νεμέα, αλλά και μέχρι τη Νότια Γαλλία με τους απέραντους αμπελώνες. Τέλος θα επιστρέφαμε στο σήμερα για να αναζητήσουμε μέσα στους γρήγορους και εξαντλητικούς ρυθμούς του τις χαμένες στο χρόνο αξίες μας.

Κλείστε τη μίνι συνέντευξη με μία φράση/παράγραφο από το βιβλίο

Λ.Ζ. - Θ.Κ.: «Βλέπεις τα δάκρυά τους, αγόρι μου; Κοίταξέ τα πως τρέχουν... Είναι δάκρυα χαράς τούτα εδώ, είναι δάκρυα ελπίδας, είναι δάκρυα ζωής! Αν δεν δακρύσει το αμπέλι τούτη την εποχή σημαίνει πως πάει, χάθηκε η ζωή από μέσα του, σημαίνει πως νέκρωσε για πάντα... Έτσι δεν είμαστε όμως και εμείς οι άνθρωποι; Ξέρεις κανέναν που να έζησε πραγματικά τη ζωή του δίχως να δακρύσει, είτε από πόνο, είτε από χαρά, είτε από αγάπη κι έρωτα; Εγώ πάντως δεν ξέρω, γιατί αληθινή ζωή δίχως το δάκρυ δεν υπάρχει!»

Περισσότερες [μικρές συνεντεύξεις μεγάλων βιβλιοταξιδίων εδώ](#)

Δuo λόγια

Ο Τόμας Λεοντίδης ζει στο άνετο Λονδρέζικο διαμέρισμά του και ασχολείται με τη λατρευτή του δουλειά. Όταν αποκτά ένα δερματόδετο τετράδιο που φέρει το όνομά του στο εξώφυλλο οδηγείται στην εξοχή της Γαλλίας. Μάιος 1914. Ένας άντρας εγκαταλείπει τον Πόντο με σκοπό να φτάσει στην Ελλάδα και να σώσει την οικογένειά του. Θα τα καταφέρει;

Μάρτιος 1963. Ένα προξενιό φέρνει αντιμέτωπα δύο αδέρφια στη Δράμα. Διεκδικούν την ίδια γυναίκα. Τι κατάληξη θα έχει η ιστορία τους;

Σεπτέμβρης 1974. Με φόντο τους ακανείς αμπελώνες και τα οινοποιεία, τις γευσιγνωσίες, το πορφυρό χρώμα και το άρωμα του κρασιού ξετυλίγεται μια ιστορία με πάθος, αγάπη, έρωτα, εκδίκηση και δάκρυα. Ένας φόνος θα τους σιγματίσει για πάντα.

Ένα [απόσπασμα θα βρείτε εδώ](#)

Η **Λία Ζώτου** σπούδασε στο Παιδαγωγικό Τμήμα Δημοτικής Εκπαίδευσης του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων. Εκτός από την ανάγνωση βιβλίων, η οποία τη βοηθά να γνωρίζει νέους κόσμους, λατρεύει τη ζωγραφική και τη φωτογραφία. Ο **Θοδωρής Καραγεωργίου** έχει σπουδάσει νομικά στο πανεπιστήμιο Metropolitan του Λονδίνου. Στη συγγραφή τον οδήγησε η παρατήρηση της ζωής, της συμπεριφοράς και της εξωτερίκευσης του εσωτερικού κόσμου του ανθρώπου.

Η **Λία** και ο **Θοδωρής**, εκτός από σύντροφοι στη συγγραφή, είναι και σύντροφοι στη ζωή. Από τις Εκδόσεις **Ψυχογιός** κυκλοφορούν τα βιβλία τους **Το δάκρυ του έρωτα** και **Σαν τα φύλλα του καπνού**, καθώς και το νεανικό μυθιστόρημα **Η εξαφάνιση**.